

Freds fyrste

Af Anne Hillgaard

Soldaten Marius står i skyggen ved Bethlehems port.

Nu har han været soldat så længe, at det sjældent bliver hans tur til at træde frem i det skarpe sollys.

Det er patruljens opgave at beskytte de embedsmænd, som skal gennemføre folketællingen i Betlehem, og så skal de ellers gøre livet vanskelig for terroristerne.

(Hvem siger i øvrigt, at terroristerne vil komme netop denne vej?)

Men, bevares, de står her, og det viser da, at de - romerne - har situationen under kontrol.

Folk i dette land er splittergale. Hvad skal optøjer og snigmord tjene til overfor romerske soldater? Ved de ikke, at det er håbløst at gøre oprør mod den mægtige kejser Augustus, som behersker det meste af verden?

Hispanien, Gallien, Frankernes rige helt op til Rhinen, Dalmatien, Grækenland, Asien, Syrien, Ægypten og provinsen Africa.

Forleden stillede en langskægget mand sig op her ved byporten og fremsagde en længere tale, som sikkert hørte til deres hellige skrifter.

(Og er der noget, de går op i her i landet, så er det religionen.)

Nå, han råbte op om ørkenen, som skulle blive til en rosengård, om løven og lammet som græssede sammen, og om en lille dreng, der skulle passe på dem.

(Ja, det skulle ungen jo nok få held af!!)

Og så var manden blevet ved i lang tid, om den konge de allesammen ventede på.

Marius havde hørt den historie før.

I virkeligheden havde jøderne ikke haft en ordentlig konge i århundreder; og alligevel blev de ved med at tale om det lille barn, som skulle blive den største af alle konger.

Første gang Marius hørte om Davids søn, havde han troet, det var noget, der passede: at der var født et eller andet barn. Og han havde været oprigtigt bekymret i flere minutter.

David havde trods alt været en stor konge efter landets målstock, og hvis hans efterkommer nu bildte sig ind, at han kunne blive det samme, så blev de vel nødt til at sætte ham på plads.

Nå, men så var det gået op for ham, at det hele var fri fantasi. Der var overhovedet ingen Davidssønner tilbage.

Den sidste efterkommer af kongehuset var død for 5-600 år siden, og da var det for længst forbi med storheden.

Centurionen, som var en lærd mand (af en underofficer at være), hævdede sågar, at det Davidsrige ikke havde været meget større end Betlehem og omegn.

Men jo længere tid der gik, tilføjede han, jo større blev kong Davids rige. Fik jøderne tid nok, ville deres Messias-konge sikkert få et rige på størrelse med kejserens!

Her i landsbyen blev der talt allermest om Davids søn.

David var fra Betlehem, og der var måske folk her, som i virkeligheden og meget langt ude var i familie med ham. I teorien er vi jo alle beslægtede .... (meget langt ude).

Man måtte være ekstra opmærksom her i Betlehem. Det kunne sagtens tænkes, at oprøret begyndte her næste gang.

Nå, de havde lyttet til manden et stykke tid. Især det der med freden havde moret Marius. "Der skulle blive fred", havde han sagt.

Som om der ikke var fred! I al den tid Marius kunne huske, havde der hersket fred.

Før den tid havde der været borgerkrig mellem tre generaler; men Octavian havde vist sig som den bedste taktiker. Han havde snydt de andre feltherrer og besejret deres soldater.

Han var en snedig mand og brutal, når det var nødvendigt. Og han endte med at få det, som han ville have det. Han blev til kejser Augustus.

Førhen, da de store var flere om magten i Rom, havde der ikke været orden på noget som helst. Det var der nu. Grænserne havde ikke flyttet sig, siden Augustus kom til magten.

Næ, det var godt med en stærk mand.

Det var klart, at ikke alle var lige tilfredse med romerfreden. Germanerne havde gjort modstand, og i Spanien havde der også været krig. Men den slags fandt Augustus sig ikke i. Han havde knust dem og kvast dem, indtil de gav sig.

Det havde kostet mange soldater at vinde de krige; men det skulle jo til. Freden kostede altid sine ofre. Og jo flere, der døde, jo længere varede freden.

Det gælder om at gøre folk bange, så bliver der ro.

Han, Marius, havde personligt smidt en sten efter manden, da han havde råbt op om fred længe nok... Så var der også blevet ro foran porten i Betlehem!

Jøderne her i landet er fantastere og kværuleanter, alle til hobe.

Nu, hvor de skal tælles, er den gal igen.

Men der er jo ingen, der aner, hvor mange de er. Der er ikke styr på noget som helst i det her land. Jøderne har selv nogle tal i deres hellige bøger; men det er tal fra dengang Israels folk blev til. Og sandsynligvis ren fantasi – (ligesom det med kongen.)

Dengang havde Jøderne talt, hvor mange de hørte under den gud, ingen ordenlige menneske åbenbart kendte navnet på.

Nu skal romerne tælle, hvor mange de er, som hører under kejseren.

Og der er ikke andet end vrøvl med dem!

De har vel regnet ud, at kejseren ikke vil have det tal for det gode. Han vil vide, hvor store skatter han kan regne med, og hvor mange soldater han kan tage.

Men hvad forestiller de sig ellers! Verden har aldrig været bedre end nu, og verden vil aldrig blive bedre.

Der er orden. Det fungerer. Og det vil fortsætte sådan mange år endnu.

Får terroristerne magten, lykkes folkeslagenes oprør mod kejseren, vil alt derimod blive til kaos.

Det er ikke let at få jøderne til at fatte. De kan for eksempel ikke forstå, at de er nødt til at lade sig tælle i den by, hvor de er født.

Som nu ham derovre med den lille tykke kone på æslet. Du milde, de ser ud, som om de bærer alverdens byrder.

De er velsagtens kommet ned fra Galilæa, så trætte de ser ud.

De kan jo rejse hjem om et par dage, når sagen er bragt i orden. Så er det vel ikke værre!

Marius står også ved porten et par timer senere. Da hænger solen lavt, og han lægger mærke til manden og konen og æslet, da de langsomt går ud mod bakkerne.

Konen ser ud, som om fødslen kan blive når som helst.

Næste nat har han ikke vagt; men han sover uroligt.

Han bliver ved at høre den langskæggedes stemme: "Den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, og hun skal give ham navnet Immanuel."

Han vågner, og forbløffes over det stærke månelys, for månen har ikke været tykkere end det hvide på en negl.

Og stemmen fortsætter inde i hans hoved. Han er ikke klar over, at han har hørt så godt efter.

"Det folk, der vandrer i mørket skal se et stort lys,
lyset skinner for dem, der bor i mørkets land."
(Det passer næsten for godt!)

"For det tyngende åg, stangen over deres skulder,
og slavefogedens kæp brækker du som på Midjans dag.
Hver støvle, der tramper i larmen,
og kappen, der er sølet i blod,
skal brændes og fortæres af ild."
(Hvad er det her for noget!)

"For et barn er født os,
en søn er givet os,
og herredømmet skal ligge på hans skuldre.
Man skal kalde ham
Underfuld Rådgiver,
Vældig Gud,
Evigheds Fader,
Freds .... fyrste."

Det er, som om der er engle i luften.
Marius ligger der i det alt for stærke månelys,
og han synes næsten, han tror på ordene.

Nogle dage senere står soldaten Marius atter vagt ved byporten, og han ser manden og konen.
Nu bærer hun et barn ved brystet.

"Gad vide, om de fik talt barnet med," tænker Marius, og gør en lille grimasse over sin egen vittighed.

"Næh, børn tæller man ikke.... Børn tæller jo i det hele taget ikke."

I det samme hæfter barnet sine mørke øjne på ham.....

